

1 שהרי בשטר זה שנמצא במחזור לְמֵא יָחֻשׁ לָהּ – לְמָה יֵשׁ
2 לחשוש שמחמת כן לא נניח למחזיק השטר לגבות בו. אִי לְנִפְלִיָּה
3 – אם לחשוש שמא נפל השטר מאחר והוא מצאו, מִזְהִיר וְהִירָא בִּיה
4 – הרי אדם זהיר בשטר חובו שלא יאבד, ואין לחוש שנפל ממנו.
5 וְאִי לְפִקְדוֹן – ואם לחשוש שמא אחר הפקיד אצלו את השטר
6 לשמירה ונמצא שאדם זה אינו המלוה אלא השומר, אין לחוש
7 לכך, דְּכִיּוֹן דְּשָׂמִיָּה בְּשָׂמִיָּה – ששמו של זה כשמו של המלוה, לא
8 מְפִקִיד גְּבִיָּה – לא מסתבר שהמלוה יפקיד אצלו את שטר חובו,
9 משום שחשוש שמא ילך ויגבה בשטר זה לעצמו. מֵאִי אִמְרַת – מה
10 תאמרא, שיש לחשוש דְּלָמָּא מְסַר לֶיהָ – שמא בעל השטר מסר לו
11 את השטר בידו שיקנה אותו, ועדיין לא עשו קנין המועיל בשטר,
12 ורוצה המוסר לחזור בו. אין לחוש לכך, שהרי אוֹתִיּוֹת נִקְנָוֹת
13 בְּמִסְרָה ונמצא שמיד שמסר לו אינו יכול לחזור בו, ויכול לגבות
14 אותו בדיון. וכיון שאף שיש עוד 'חבי בר נאי' אין שום חשש בדבר,
15 לכך הגבה רבה בר אבוח את החוב למחזיק השטרות.

16 הגמרא מביאה מחלוקת נוספת בין אבבי ורבא אם חוששים לאדם
17 אחר באותו שם, שבזה דעותיהם הפוכות: הֲהוּא גִיטָא דְּאִשְׁתַּחֲבַת –
18 מעשה בגט שנמצא בְּסוּרָא, וְכָתִיב בִּיה הָכִי – וכך כתוב בו, בְּסוּרָא
19 מֵתָא – בעיר סורא אָנָּא עָנָן בִּר חֵיָא מִהַעִיר נְהִרְדְּעָא, מְסֻרִית
20 וְתִרְכִית פְּלוֹנִית אֲנִתִּי – פטרתי וגירשתי את פלונית אשתי. ואשת
21 ענן בר חיאי הירדוע טוענת שקבלה גט זה מבעלה ואבד ממנה.
22 וְיִדְּקוּ רַבְּנָן מְסוּרָא וְעַד נְהִרְדְּעָא, וְלֹא הָיָה עָנָן בִּר חֵיָא אֲחֵרִיָּא –
23 ולא היה שם אדם נוסף ששמו ענן בר חיאי, לְכַר מַעֲנָן בִּר חֵיָא
24 מְהִירָא דְּהָיָה בְּנְהִרְדְּעָא – מלבד עוד אדם אחד שהיה בנהרדעא
25 ששמו ענן בר חיאי הבא מחגרא, וְאִתּוּ סְהָדִי וְאִמּוֹר דְּהָהוּא יוֹמָא
26 כִּי אִתְּכִתְבַּת הָהוּא גִיטָא – ובאו עדים והעידו שבאותו יום שנכתב
27 זה בסורא, עָנָן בִּר חֵיָא מְהִירָא וְגַם הָיָה בְּנְהִרְדְּעָא, ולא
28 בסורא. אָמַר אֲבִי, אָף לִידִי דְּאִמִּיָּא חֵיִישִׁין – אפילו לשיטתי
29 שאמרתי (לעיל קטז) שחוששין לאדם אחר באותו שם אף כאשר לא
30 הוחזקו שני אנשים בשם זה, ואין ליתן את הגט לאשת האדם
31 שירדוע לנו בשם זה, מכל מקום הָכָא לֹא חֵיִישִׁין – כאן אני מודה
32 שלא חוששים לאדם אחר בשם 'ענן', דְּהָא עַל אוֹתוּ עֵנָן בִּר חֵיָא
33 מחגרא שנמצא, קְאָמְרִי סְהָדִי – אמרו עליו עדים דְּבִאוּתוּ יוֹם
34 שנכתב הגט בְּנְהִרְדְּעָא הָיָה, ואם כן מֵאִי גִטָּא בְּסוּרָא – מה עשה
35 בסורא, כלומר, כיון שנהרדעא וסורא רחוקות זו מזו, אין לחשוש
36 שהגיע באותו יום לסורא ובודאי שלא הוא כתב את הגט. וכן אין
37 לחשוש לעוד ענן בר חיאי שאינו ידוע לנו, שהרי כבר בדקו בכל
38 נהרדעא ולא נמצא עוד איש בשם זה, ואין חוששין בלא הוחזקו
39 אלא כל זמן שלא בדקו. ולכן יש לתלות שגט זה של אשת ענן בר
40 חיאי הירדוע, ומגורשת היא.

41 רבא חולק: אָמַר רַבָּא, אָף לִידִי דְּלֹא חֵיִישִׁין – אפילו לשיטתי (לעיל
42 סוף) שבסתם אין חוששים שמא יש אחר בשם זה, מכל מקום הָכָא
43 – כאן שירדוע לנו שיש עוד אדם בנהרדעא בשם זה, אני מודה
44 דְּחֵיִישִׁין שמא אותו אחר כתב את הגט. ואף שהעידו עדים
45 שבאותו היום היה עמדה בנהרדעא, יש לחשוש דְּלָמָּא בְּגִמְלָא
46 פְּרָחָא אוֹל – שמא הגיע מנהרדעא לסורא בגמל הממהר לרוץ
47 כעוף הפורח. אִי גַּם, הגיע בְּקִפְצָה – שקפצה לו הדרך על ידי

48 שאמר 'שם' אִי גַּם – עוד אפשר, שאכן נשאר בנהרדעא, ומכל
49 מקום מִיָּלִי מְסַר – מסר דברים לעדים וציוו 'כתבו גט לאשתי',
50 ואותם עדים הלכו לסורא וכתבו שם את הגט. ולכן כתבו בגט
51 שהוא נעשה ב'סורא מתא', דְּאִמְרַת לְהוּ רַב לְסָפְרִי – כפי שאמר רב
52 לסופרים הכותבים גיטים, וְכֵן אָמַר לְהוּ רַב הוּנָא לְסָפְרִי, כִּי אִתְּנָכוּ
53 בְּשִׁילִי – כאשר אתם נמצאים במקום הנקרא שילי, בְּתוֹכוֹ בגט
54 שהוא נכתב בְּשִׁילִי, אָף עַל גַּב דְּמִימְסְרָן מִיָּלִי – אף שהדברים ומינוי
55 השליח נמסרו על ידי הבעל בְּהִינִי, וְכֵן להפך, כִּי אִתְּנָכוּ בְּהִינִי
56 בְּתוֹכוֹ בְּהִינִי אָף עַל גַּב דְּמִימְסְרָן מִיָּלִי בְּשִׁילִי – כאשר מקום הכתיבה
57 הוא בְּהִינִי כתבו בגט שהוא נכתב בְּהִינִי, אָף עַל פִּי שְׁמִינִי השליח
58 היה בשילי. ונמצא שאף ש'ענן' האחר היה בנהרדעא ביום כתיבת
59 הגט אין זה ראייה שהגט לא נכתב בסורא בציוויו. ולכן יש לחשוש
60 שגט זה אינו של אשת ענן הירדוע שתובעת את הגט.

61 הגמרא חוזרת למחלוקת רב חסדא ורבא לעיל (קטז) במעשה
62 באחד שהפקיד שומשמן אצל חברו. מבררת הגמרא: מֵאִי הָיָה
63 עֲלֵיהִי דְּשׁוּמְשָׁמִי – מה נפסק להלכה במעשה של השומשמן, האם
64 חוששין שמא פינה אותם מן החבית והחזירם לבעלים, ושומשמן
65 אלו שעתה בחבית הם של השומר. רַב יִימָר אָמַר, לֹא חֵיִישִׁין שמא
66 פינן, וחייב השומר להחזירם למפקיד. רַבִּינָא אָמַר, חֵיִישִׁין שמא
67 פינן, ולפיכך אין השומר חייב להחזירם. וְהִלְכָּהוּ חֵיִישִׁין שמא
68 פינה את השומשמן מן החבית.

69 שנינו במשנה: קְטֻמָּה בִּינוּ לְבִינָה וכו' ושלום בעולם ובאתה ואמרה
70 מת בעלי אינה נאמנת. שואלת הגמרא: הִכִּי דְּמִי קְטֻמָּה בִּינוּ
71 לְבִינָה, שבוה שנינו שאינה נאמנת. משיבה הגמרא: אָמַר רַב יְהוֹדָה
72 אָמַר שְׁמוּאֵל, בְּאוֹפֵן שהיתה אוֹמְרַת לְכַעֲלָה נְרִשִׁינִי. שואלת
73 הגמרא: בּוֹלְהוּ גַּם אֲמָרוּ הָכִי – דאי כל הנשים בשעת כעסן
74 אומרות כן, ולא מסתבר שאמירה כזאת תחשב 'קטטה' שמחמת
75 כן האשה לא תהיה נאמנת. משיבה הגמרא: אֵלָּא כוונת המשנה
76 בְּאוֹפֵן שמחמת ה'קטטה' האשה אוֹמְרַת לְכַעֲלָה נְרִשִׁינִי כבר.

77 מקשה הגמרא: אם מדובר שאומרת לו 'גירשתי', מדוע צריכה
78 להעיד עליו שמת, וְלִיהִכְנָה – והרי יש לנו להאמינה שבעלה
79 גירשה ולהתירה להנשא מִדְּרַב הִסְנוּנָא, דְּאָמַר רַב הִסְנוּנָא, אִשָּׁה
80 שְׂאִמְרָה לְכַעֲלָה נְרִשִׁינִי, נֶאֱמַנְתָּ, משום שיש חֻקָּה שְׂאִין אִשָּׁה
81 מְעִידָה פְּנִיָּה בְּפִיָּה בְּעִלָּה לומר לו 'גירשתי' אם לא שבאמת היה כך.
82 מתרצה הגמרא: מדובר במשנה בְּאוֹפֵן שְׂאִמְרָה האשה נְרִשִׁינִי. כִּי
83 בְּפִיָּה פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי, וּשְׂאִילָנָא – ושאלנו את העדים אם אכן כך היה,
84 וְאָמְרוּ לֹא הָיָה דְּכָרִים מְעוֹלָם, וכיון שהוכחשה על ידם ודאי אינה
85 נאמנת על כך. ואף עתה שמעידה שמת בעלה אינה נאמנת, משום
86 שקטטה ביניהם.

87 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בטעם דין זה: מֵאִי מַעֲמָא
88 דְּקָמְסָה – מדוע באופן שיש קטטה אינה נאמנת לומר מת בעלי. רַב
89 חִינָנָא אָמַר, מִשּׁוּם דְּמִשְׁקָרָא – שחוששין שמרוב שגאה היא
90 משקרת כדי שתנשא ותאסר עליו ותוכל לצאת ממנו. רַב שִׁמְיִי בִּר
91 אִשִּׁי אָמַר, מִשּׁוּם שבאופן זה יש לחשוש דְּאִמְרָה בְּרִדְמִי – שכל
92 מקום שרואה בעלה בסכנה אומרת מאומד לבה שמת אף אם לא
93 ראתה ממש בעיניה שמת.

94 מבררת הגמרא: מֵאִי בִּינִיָּהוּ – מה ההבדל להלכה בין שתי הדעות.

במות דף קטז עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום רביעי) רכט

59 שדברו בהווה – שכן היה מעשה שאירע, והוא הדין לכל
60 המקומות. ושוב חזרו בית הלל להורות בדברי בית שמאי שבכל
61 מקום נאמנת.

גמרא

62 הגמרא מביאה ברייתא המבארת את מחלוקת בית שמאי ובית
63 הלל: תניא בברייתא, אמרו להם בית שמאי לבית הלל, לרבך
64 שאין האשה נאמנת אלא באופנים שבעין המעשה שהיה, אין לי
65 לומר שתהא נאמנת אלא כשבאה מקציר חטים כמו במעשה
66 שהיה, אבל אם העידה שמת בקציר שעורים מניין שנאמנת. ואף
67 אם תשיבו שבכל קציר נאמנת, ולא חילוק בין חטים לשעורים,
68 עדיין אין לי מקור שנאמנת אלא בקוצר, אבל העידה שמת כשהיה
69 בוצר ענבים, או מוסק זיתים, או גורד תמרים, או עורר – מלוקט
70 תאנים, מניין שאף בהם תהא נאמנת. אלא בהכרח יש לומר שאף
71 על פי ש'מעשה שהיה' בקציר, לא הגבילו חכמים את הנאמנות
72 דווקא לאופן זה, והוא הדין לכולהו – לכל האופנים שנאמנת. אם
73 כן הקא נמי – גם כאן, בבאה ממדינה אחרת והעידה על מות
74 בעלה, אף שה'מעשה שהיה' באותה מדינה, לא חילקו חכמים
75 בתקנתם, והוא הדין לכולהו – לכל האופנים, ואף באה ממדינת
76 הים נאמנת.

77 ובית הלל משיבים לבית שמאי, אמנם אין לחלק בין סוגי הקציר,
78 מכל מקום לגבי המקום שממנו באה האשה ומעידה, יש לחלק,
79 שדווקא באותה מדינה, דשכיחי אינשי – שמצויים שם אנשים
80 הבאים לכאן, מירדתא – האשה יראה שיתגלה ששיקרה, ולכן יש
81 לנו להאמינה. אבל ממדינה למדינה אחרת, כיון דלא שכיחי אינשי
82 הבאים משם, לא מירדתא – אינה חוששת שיתגלה שיקרה, ואין
83 לנו להאמינה.

84 ובית שמאי משיבים לבית הלל, הקא נמי – אף כאן כאשר באה
85 ממדינה אחרת ומעידה, יראה לשקר, שכן שכיחי שיידתא –
86 מצויות שיירות ממדינה למדינה, והאשה חוששת לשקר שמא
87 יבואו עדים מאותה מדינה ויתגלה על ידם שהבעל חי.

88 הגמרא מבארת מהו אותו מעשה שבו תיקנו חכמים שהאשה
89 נאמנת: מאי – מהו אותו 'מעשה שהיה' שהוזכר במשנתנו, דאמר רב
90 יהודה אמר שמואל, שילפי – סוף מי קציר חטים היה, ויחלבו עשרה
91 בני אדם לקצור חטים, נשכו נחש לאחד מהן ומת, וקאת אשתו
92 והודיעה לבית דין שמת בעלה, ושלחו לבדוק אם אמת בדבריה,
93 ואכן קצרה בדבריה שמת. באותה שעה אמרו חכמים, האשה
94 שאמרה מת בעלי נאמנת ותנשא, וכן אם אמרה מת בעלי ולא היו
95 לבעלה בנים ונמצא שהיא זקוקה ליבום, נאמנת ותתייבם.

96 הגמרא מנסה לתלות מחלוקת תנאים אחרת בסברות מחלוקת
97 בית שמאי ובית הלל זו: נימא – שמא נאמר שרבי חנניא בן עקיבא
98 ורבנן, בפלוגתא – באותם סברות המחלוקת דבית שמאי ובית הלל
99 קמיפלגי – הם חולקים. דתניא בברייתא, לא ישא אדם מי חטאת
100 ואפר חטאת – מים שמעורב בהם אפר פרה אדומה, ואפר של פרה
101 אדומה ויעבירים בירדן ויבספינה. וכן לא יעמוד בצד זה של הנהר
102 ויורק את מי החטאת או את אפר החטאת לצד אחר של הנהר. וכן
103 לא ישיטם בכלי הצף על פני המים. וכן לא ירביבים לא על גבי בהמה
104 – לא ישאם בידו כאשר הוא רוכב על גבי בהמה והחולכת בתוך
105 המים, ולא כאשר הוא רוכב על גבי חברו החולך במים, אלא אם
106 כן היה רגליו של הרוכב נוגעות בקרקע הנהר. אבל מיעבירים – מותר
107 להעבירם כשהוא מחלץ על הנשיא. אחד ירד, ואחד שאר נהרות
108 שוים לאיסור זה, ואין האיסור דווקא בירדן ודווקא בספינה כמו
109 המעשה שהיה והמובא להלן. רבי חנניא בן עקיבא אמר, לא אמרו
110 שאסור להעביר בנהר מי חטאת ואפר חטאת אלא דווקא בנהר
111 הירדן ויבספינה ויבספשה שהיה, שמחמתו גזרו, ולפיכך מותר
112 להעבירם בשאר נהרות, ואף בירדן האיסור הוא דווקא בספינה.

113 מבררת הגמרא: ליקא – האם נאמר שרבנן הסוברים שגזרו אף
114 באופנים הדומים למעשה שהיה, דאמרי בבית שמאי הסוברים
115 שתקנת חכמים להאמין לאשה היא אף באופנים שאינם כעין
116 המשך בעמוד רמה

1 איבא ביניהו – יש הבדל ביניהם באופן דארגיל הוא קטטה –
2 שהבעל הוא שהביא לקטטה ביניהם, שלרב חגיגה הסובר שאינה
3 נאמנת משום חשש שמחמת שנאתה משקרת כדי ליאסר עליו,
4 כאן שאינה שונאתו, כיון שמצדה אין רצונה בקטטה, אינה
5 משקרת כל כך כדי ליאסר עליו, ונאמנת. אך לרב שימי בר אשי
6 הסובר שהחשש הוא שמא תעיד בדדמי ואינה מדייקת, אף
7 בקטטה זו יש לחוש שבדבר מועט תעיד מדמיון לבה שבעלה מת,
8 ואינה נאמנת.

9 הגמרא מביאה עוד ספק בענין זה: איבעיא להו, עד אחד המעיד
10 על מיתת הבעל, באופן שהיה מוחזק קטטה בין האשה לבעלה,
11 מהו הדין, האם נאמן להתירה להינשא. שכן יש להסתפק מאי
12 מעמא דעד אחד מהימן בעדות אשה, האם משום דמילתא דעבידא
13 לאיגלוי – משום שדבר העשוי להתגלות כגון כאן אם מת או לא,
14 חזקה שהעד לא משקר, ואם כן הקא נמי – אף כאן באופן של
15 קטטה ישנה לחזקה זו שלא משקר בעדותו. או דלמא מעמא – או
16 שמא הטעם דעד אחד מהימן לומר שהבעל מת, משום שסומכין על
17 כך דהיא דייקא ומינסבא – שהאשה מדייקת היטב לברר עדותו
18 כך דהיא דייקא ומינשא, ואילו הקא נמי – כיון דאית ליה קטטה
19 לאשה עם בעלה ורוצה לצאת ממנו, לא דייקא ומינסבא – אינה
20 מדייקת היטב לברר אם מת ודאי קודם שתינשא. מסיקה הגמרא:
21 תיקו – תעמוד שאלה זו בספק, שלא נפשטה.

22 שנינו במשנה: רבי יהודה אומר, לעולם אינה נאמנת וכו' אלא אם
23 כן באתה בוכה ובגדיה קרויען. אמרו לו, אחת זו ואחת זו תנשא.
24 הגמרא מביאה ברייתא המבארת מה חכמים השיבו לרבי יהודה:
25 תניא בברייתא, אמרו לו חכמים לרבי יהודה, לרבך שרק אשה
26 המראה סימני אבילות נאמנת, נמצא שפקחת תנשא על פי עדות
27 עצמה, שיודעת היא להראות עצמה כמתאבלת כדי שיתירוה
28 להינשא, ואילו שופה שאינה יודעת להראות עצמה כמתאבלת
29 כדי לאמת דבריה, לא תנשא על פי עדות עצמה, לא מסתבר לומר
30 כן. אלא אחת זו ואחת זו – בין זו המראה סימני אבילות ובין זו
31 שאינה מראה, תנשא על פי עדותה.

32 הגמרא מביאה מעשה בענין זה: תהיא דאתיא לבי דינא דרבי יהודה
33 מעשה באשה שבאה לבית הדין של רבי יהודה להעיד שמת
34 בעלה, לפני כניסתה אמרי לה החכמים שהיו שם, עשי עצמך
35 כאבילה, ספרי בעלי, קרעי מניפה ו-בגדיך, וכתרי מניף – פרעי
36 את שערות ראשך. שואלת הגמרא: אלפיה שיקרא – וכי לימדה
37 לשקר, אם אכן סברו החכמים שם שאין להתירה אלא אם בוכה
38 ומתאבלת. מדוע הורו לה לכבות ובכך להטעות את בית הדין.
39 משיבה הגמרא: אינהו – אותם חכמים שהורו לה לעשות כן, ברבנן
40 קבידא להו – סברו בחכמים שבמשנה שאף כשאינה מראה סימני
41 אבילות נאמנת, ויעצו לה לעשות כן, משום דאמרי בדעתם, תעביד
42 הדי – תעשה כך, כי היכי דלישפיה – כדי שרבי יהודה יתיר אותה
43 להינשא.

משנה

44 במשנה הקודמת שנינו, אשה שהלכה עם בעלה למקום אחר
45 ושלום בינו ובינה ושלום בעולם, וחזרה ואמרה מת בעלי, נאמנת.
46 משנתנו מביאה מחלוקת באיזה אופן נאמנת: בית הלל אומרים, לא
47 שמענו שתיקנו חכמים להאמין לאשה המעידה על מיתת בעלה
48 אלא בקצרה ואומרת שמת שם בעלה, ואומרת שמת
49 באותה מדינה, ובמעשה שהיה – שכן היה המעשה ומובא להלן
50 בגמרא שבו תיקנו שאשה נאמנת, ולא התירו חכמים אלא
51 כדוגמת אותו מעשה שהיה המיתה במקום הקרוב לנו, שבאופן
52 זה האשה יראה ולא משקרת, אולם אם העידה שבעלה מת
53 במדינת הים אינה נאמנת. אמרו להם בית שמאי, אחת ו-בין אשה
54 הקאה מן הקציר, ואחת אשה הקאה מן מסיקת היתים, ואחת הקאה
55 מן הקציר של ענבים, ואחת הקאה ממדינה למדינה, בכל אופנים
56 אלו האמינו חכמים לאומרת מת בעלי, ולא דברו חכמים בקציר –
57 לא הזכירו חכמים שהמעשה היה ב'באה מן הקציר, אלא לפי

1 ה'מעשה שהיה'. ורפי חנניא בן עקיבא הסובר שגזרו דווקא בכעין
2 ה'מעשה שהיה', דאמר בבית הלל הסוברים שתקנת חכמים
3 להאמין לאשה אינה אלא במעידה שמת באותה מדינה וכ'מעשה
4 שהיה'.

5 הגמרא דוחה שהמחלוקות אינן תלויות זו בזו: אמרי לה רפנן
6 הסוברים שגזרו במי חטאת בכל האופנים, אמן דאמרינן – אנו
7 יכולים לסבור אף בבית הלל, שכן עד כאן לא קאמרי בית הלל התם
8 – שם במשנתנו שתיקנו להאמין לאשה רק כעין המעשה שהיה,
9 אלא משום שהטעם לנאמנות האשה הוא כיון דמירתתא – שיראה
10 שיתגלה ששיקרה ותפסיד בכך שתצא מזה ומזה, ולכן מסתבר
11 שדווקא במקום קרוב מירתתא – היא יראה שמא יכחישו אותה
12 אנשים, אבל המעידה שמת במקום רחוק לא מירתתא – אינה
13 יראה כל כך לשקר שהרי אין מצויים כאן אנשים הבאים מאותו
14 מקום, ולכן לא תיקנו שתהיה נאמנת אלא באותה מדינה. אבל
15 ה'בא – כאן לענין גזירת איסור להעביר מי חטאת, הרי הגזירה
16 נתקנה מחמת המעשה שהעבירו מעל טומאה, ואם כן מה לי בירדן
17 מה לי שאר נהרות, אין הבדל ביניהם, ובשניהם יש לחוש שיטמאו
18 המים והאפר של החטאת.

19 וכן רפי חנניא בן עקיבא אמר לה, אנה דאמרי – אני אומר את
20 שיטתי שלא גזרו אלא בירדן וכמו המעשה שהיה, אף לבית שמאי,
21 שכן עד כאן לא קאמרי בית שמאי התם – שם במשנתנו שנאמנת
22 אשה שמת בעלה אפילו ממדינה למדינה, אלא משום שטעם
23 נאמנות האשה הוא בכך דאיהי דייקא ומינסבא – שמדייקת היטב
24 לברר שמת בעלה קודם שנישאת, ואם כן מה לי מקום קרוב מה
25 לי מקום רחוק, הרי החזקה של 'דייקא ומינסבא' קיימת בכל ענין.

26 אבל ה'בא – כאן לענין מי חטאת, הרי אין טעם לחשוש לטומאה
27 בהעברה על פני המים אלא משום מעשה שהיה, ולכן אני סבור
28 שדווקא בירדן ובספינה דהוה מעשה, גזיר רפנן, אבל בשאר נהרות
29 דלא הוה מעשה לא גזיר רפנן.

30 הגמרא מבארת מהו אותו מעשה שמחמתו גזרו שלא להעביר מי
31 חטאת ואפר חטאת על גבי הנהר: מאי – מהו אותו מעשה שהיה
32 שהוזכר בברייתא, דאמר רב יהודה אמר רב, מעשה באדם שהיה
33 מעביר מי חטאת ואפר חטאת בירדן ובספינה, ונמצא פות מן המות
34 תחוב בקרקעית של ספינה, והאהיל הכלי של המי חטאת והאפר
35 חטאת מעל המות, ונטמאו המים ונפסלו בכך, באותה שעה גזרו
36 ואמרו חכמים כיון שבאה לידינו תקלה באופן זה, שוב לא ישא
37 אדם מי חטאת ואפר חטאת ויעבירם בירדן ובספינה.

משנה

38 המשנה מביאה מחלוקת נוספת בין בית שמאי ובית הלל לענין מה
39 נאמנת אשה האומרת מת בעלי: בית שמאי אומרים, אשה שאמרה
40 מת בעלי, תנשא, ותפול כתופתה כדין אשה שהתאלמנה שגובה
41 כתובתה מנכסי בעלה. ובית הלל אומרים, תנשא ולא תפול
42 כתופתה, כלומר, מותרת היא להינשא על פי עדותה, אך אינה
43 נאמנת שמת לענין שטיטול כתובה מן היורשים ותוציא מהן ממון.
44 אמרו להם בית שמאי לבית הלל, אחר שהתרתם ערוה חמוצה
45 מחמת נאמנות האשה, וכי לא נתיר קמזן הקל על פיה, ומדוע שלא
46 נאמינה לענין נטילת כתובה. אמרו להם בית הלל לבית שמאי,
47 קמצינו